

4419 ¹⁶/₅ 50: 1. beh. af f. t. l. om uoverensstemmelser mellem arbejdsgivere og arbejdere. 4420

[Alfred Jensen.]

ken fra statistisk departement. Fra juli 1942 til juli 1949 har landbruget i henhold til denne statistik kunnet skyde 73 300 arbejdere fra sig. Ser man på måneden november i de to år 1942 og 1949, vil man se, at forskellen i arbejdsstyrke er 87 900, og det understreger netop, hvad jeg har sagt om beskæftigelsens karakter.

Dette forhold understreger specielt nødvendigheden af, at der tages fat på det spørgsmål, som har været det brændende i disse overenskomstforhandlinger, og som jo er kærnepunktet i diskussionen i dag, nemlig arbejdstidens længde indenfor landbruget. Jeg forstår udmærket godt, at arbejderne rejste kravet om at få arbejdstiden sat ned, for at flere kan komme i arbejde, og jeg synes, det er noget malplaceret, at man heroppefra står og taler, som om den arbejdstidsnedsættelse, her er tale om, ville betyde ruin for landbruget. Det er jo ingeniørlunde tilfældet. Jeg forstår heller ikke, at man kan føre en sådan argumentation som den, det ærede medlem hr. Victor Larsen kom med. Han sagde, det er ikke så nødvendigt at indføre en 8 timers arbejdsdag for landbrugets arbejdere; arbejdsintensiteten er ikke så stor som i industrien, og dernæst har man jo den friske luft. Jeg går ud fra, at selvom arbejdsintensiteten her i Danmark ikke er større end i Norge og Sverige, er den i hvert fald af samme beskaffenhed. Der har man gennemført 8 timers arbejdsdagen, men måske er luften dårligere i Norge og Sverige end i Danmark. Der er i hvert fald ingen saglig argumentation for at opretholde den urimeligt lange arbejdstid, som landarbejderne har, og vi burde forlængst have løst dette spørgsmål.

Bl. a. fordi man ikke kommer med en tilfredsstillende løsning af arbejdstidsspørgsmålet, kan vi ikke gå ind for det her foreliggende lovforslag, som jo betyder, at et overenskomstforslag, som landarbejderne har afvist, bliver ophøjet til lov, hvorved der påtvinges landarbejderne arbejdsvilkår, som de ikke ønsker at arbejde under. For vort vedkommende finder vi også, at lønningerne og feriegodtgørelsen ikke er tilstrækkelige. Jeg skal i øvrigt ikke beskæftige mig mere med enkeltheder i lovforslaget.

Det ærede medlem hr. Bundvad vendte

sig med styrke mod tvungen voldgift og gav eksempler på, hvor uheldig denne form for afgørelse af uoverensstemmelser arbejdsgivere og arbejdere imellem er. Men det forekommer mig, at man også burde have afvist det, der foreligger her. Det er vel ikke et forslag om tvungen voldgift, men der er i realiteten ikke megen forskel. Arbejdsgiverne har forkastet mæglingforslaget; de arbejdere, der skal slide og slæbe i henhold til dets bestemmelser, har forkastet det. Forligsmanden vidste forud, at arbejdsgivernes repræsentanter ikke ville anbefale mæglingforslaget, og dermed kunne det næsten forudses, at det ville blive afvist af arbejdsgiverne. Når dertil kommer, at arbejderne har afvist det og vi kun stilles overfor et forslag, fordi den kompetente forsamling af de betræffende forbund har godkendt det, så forekommer det mig, at vi nærmer os det, som det ærede medlem hr. Bundvad ikke kan lide, og som vi kommunister vender os imod: tvungen voldgift. Her påtvinges jo begge parter arbejds- og lønvilkår, som de ikke er interesserede i, og som de har afvist.

Da spørgsmålet om tvungen voldgift har været rejst, vil jeg gerne sige, at vi kommunister vender os derimod. Vi har ikke alene de erfaringer at henvisse til, som det ærede medlem hr. Bundvad omtalte; vi har også erfaringer fra krigstiden, da man ved hjælp af denne tvungne eller frivillige voldgift — hvad man nu vil kalde den — ikke var i stand til at give arbejderne blot en nogenlunde tålelig dækning for de pristigninger, der fandt sted. Behandlingen af arbejderne i disse år var af en sådan beskaffenhed, at alle i dette land erkendte, at den var urimelig og uretfærdig overfor arbejderne, og derfor var der omkring befrielsen almindelig tilslutning til arbejdernes krav om, at den tvungne voldgift skulle afskaffes; arbejderne skulle have ret til frit at stille deres krav og anvende strejkeretten, hvis man ikke kunne nå frem til en løsning på anden måde. Med sådanne erfaringer in mente går vi ikke ind for forslag om tvungen voldgift.

Det er fra en enkelt side sagt, at den løsning på den forestående konflikt, der her foreslås, er den eneste mulige løsning. Det forekommer ikke mig at være rigtigt. Jeg vil tro, at der findes andre løsninger end